

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 324/20
30.7.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Невенке Калуђеровић, председника већа, Зорице Смирчић и Весне Мартиновић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог Производно-прометно предузеће "АА", чији је пуномоћник адвокат АБ1, ради разлике у заради, накнаде зараде, увећане зараде и накнаде штете, одлучујући о жалбама туженог изјављеним против пресуде Основног суда у Мионици П1.бр.12/18 од 17.09.2019. године и решења истог суда П1.бр.12/18 од 14.10.2019. године, у седници већа одржаној 30.7.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** решење Основног суда у Мионици П1.бр.12/18 од 14.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Основног суда у Мионици П1.бр.12/18 од 17.09.2019. године, у ставу првом, другом, трећем, четвртном и шестом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици П1.бр.12/18 од 17.09.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име разлике зараде, за период од марта 2012. године до јануара 2014. године, исплати новчане износе по месецима са затезном каматом и датумима каматног почетка, као у њеном садржају; ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од марта 2012.

године до јануара 2014. године исплати износ од 578,00 динара, са затезном каматом почев од 01.01.2015. године до исплате; ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде за прековремени рад, исплати новчане износе по месецима са затезном каматом и датумима каматног почетка, као у њеном садржају; ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде за рад на дан државних и верских празника исплати новчане износе по месецима са затезном каматом и датумима каматног почетка, као у њеном садржају; ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете за неискоришћене годишње одморе за 2012. годину и 2013. и 2014. годину исплати новчане износе као у њеном садржају а ставом шестим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 152.114,00 динара са законском каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Решењем Основног суда у Мионици П1.бр.12/18 од 14.10.2019. године, одбијен је као неоснован предлог туженог за враћање у пређашње стање.

Против наведених одлука, тужени је благовремено изјавио жалбе, и то против назначене пресуде побијајући је у ставу првом, другом, трећем, четвртим и шестом изреке из свих законом прописаних разлога, а из истих разлога, тужени је изјавио жалбу и против назначеног решења од 14.10.2019.године.

Испитујући правилност ожалбене пресуде и решења, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП-а, Апелациони суд у Београду је оценио да су жалбе туженог неосноване.

У поступку доношења ожалбене пресуде и решења нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује жалбама.

Према разлозима ожалбеног решења првостепени суд одбио је предлог туженог за враћање у пређашње стање због пропуштеног рочишта дана 17.9.2019. године, јер је рочиште за главну расправу заказано дана 31.7.2019. године, пуномоћник туженог позив за рочиште примио је дана 9.8.2019. године, а тек поднеском од 12.9.2019. године тражио је одлагање рочишта због коришћења годишњег одмора у периоду од 16.9.2019. године до 23.9.2019. године. Назначени поднесак суд није узео у обзир јер је достављен по истеку рока из члана 98 став 5 ЗПП-а па је у одсуству туженог одржао рочиште и закључио главну расправу. Налазећи да коришћење годишњег одмора није изненадна и непредвидива околност првостепени суд је оценио неоснованим предлог странке за враћање у пређашње стање.

Доносећи ожалбено решење првостепени суд је правилно применио правила парничног поступка када је као неоснован одбио поднети предлог.

Ако странка пропусти рочиште или рок за предузимање неке радње у поступку и услед тога изгуби право на предузимање те радње, суд ће тој странци на њен предлог да дозволи да накнадно изврши ту радњу (враћање у пређашње стање) када постоје

оправдани разлози за пропуштање.

Коришћење годишњег одмора пуномоћника странке из реда адвоката не представља оправдан разлог за пропуштање рочишта, како је то правилно закључио првостепени суд, па је супротно тврдњи жалбе правилна одлука којом је као неоснован одбијен предлог туженог за враћање у пређашње стање због пропушеног рочишта на ком је главна расправа закључена. Ово зато што је као лице које се професионално бави заступањем физичких и правних лица адвокат дужан да у случају коришћења годишњег одмора обезбеди замену преношењем пуномоћја на другог пуномоћника. У конкретном случају странка је пуномоћнику туженог из реда адвоката издала пуномоћје за вођење парнице без ближег одређења овлашћења у пуномоћју па је у смислу правила из члана 89 став 1 тачка 3 ЗПП-а адвокат АБ1 имала овлашћење да своје пуномоћје за заступање туженог на рочишту заказаном за 17.9.2019. године пренесе на друго лице из реда адвоката. Код изложених разлога неосновано се жалбом туженог побија правилност ожалбеног решења тврдњом да је донетом одлуком повређено право пуномоћника туженог на рад и право на коришћење годишњег одмора.

За оцену основности предлога за враћање у пређашње стање поднетог од стране странке која у парници има пуномоћника битни су разлози који се односе на пуномоћника странке, а не и на њеног заступника па су за доношење одлуке о поднетом предлогу без утицаја наводи жалбе да је заступник туженог правног лица имао намеру да приступи на рочиште заказано за 17.9.2019. године, на којем је главна расправа закључена, али да је услед пословних обавеза морао отићи на службени пут.

Према чињеничном стању утврђеном у ожалбеној пресуди тужилац је на основу усменог споразума са заступником туженог правног лица ступио на рад у пољопривредној апотеци туженог дана 5.3.2012. године ради обављања послова продавца и обављао те послове до 31.1.2014. године без закљученог Уговора о раду. Оценом изведених доказа првостепени суд је утврдио да је тужилац у утуженом периоду радио сваког радног дана од 7,00 до 17,00 часова а суботом од 7,00 до 14,00 часова и у дане државних и верских празника осим првог дана Нове године, за Божић и Васкрс. За обављени ради тужени је запосленом исплаћивао зараду у износима нижим од минималне зараде. Тужиоцу није исплаћена увећана зарада за прековремени рад и рад у дане државних и верских празника нити накнада трошкова за исхрану у току рада. Висину утужених потраживања првостепени суд утврдио је на основу резултата вештачења обављеног од стране вештака економско-финансијске струке.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је у конкретном случају ступањем тужиоца на рад у сагласност послодавца наступила правна фикција о заснивању радног односа на неодређено време у смислу правила из члана 32 став 2 Закона о раду и да тужиоцу у смислу правила из члана 16 став 1 члана 104, 107 и члана 111 Закона о раду припада право на исплату минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, право на исплату увећане зараде на дан празника који је нерадни дан и за прековремени рад у смислу правила из члана 108 Закона о раду и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада у смислу правила из члана 118 Закона о раду, па је као основане усвојио постављене тужбене захтеве за исплату разлике зараде до износа минималне зараде, увећане зараде за прековремени

рад и рад у дане празника и накнаде трошкова за исхрану у току рада и одлучио као у ставу првом, другом, трећем и четвртом изреке ожалбене пресуде.

Доносећи првостепену пресуду у ожалбеном делу првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право за своју одлуку дао разлоге које прихвата и Апелациони суд због чега је у смислу правила из члана 396 став 2 ЗПП-а оценио да нема потребе за детаљним образложењем пресуде.

Према правилима из члана 12 став 1 ЗПП-а ако одлука зависи од претходног решења питања да ли постоји неко право или правни однос, а о том питању још није донео одлуку суд или други надлежни орган (претходно питање), суд може сам да реши то питање ако посебним прописима није другачије предвиђено. Одлука суда о претходном питању има правно дејство само у парници у којој је то питање решено (став 2).

У конкретном случају тужбени захтев за исплату разлике зараде, увећане зараде и накнаде трошкова тужилац заснива на тврдњи да је по усменом споразуму са заступником туженог ступио на рад код туженог дана 5.3.2012. године ради обављања послова продавца у пољопривредној апотеци туженог и тај рад непрекидно обављао у континуитету до 31.1.2014. године. Одлука суда о постављеним тужбеним захтевима у конкретном случају зависи од претходног решења питања да ли је ступањем на рад тужилац засновао радни однос код туженог, па је супротно тврдњи жалбе првостепени суд правилно применио материјално право када је расправљајући као претходно питање постојање радног односа тужиоца оценио да је тужилац ступањем на рад код туженог засновао радни однос на неодређено време. Зато се с позивом на тврдњу да поднетом тужбом тужилац није тражио утврђење да је био у радном односу код туженог нити да се то утврди као претходно питање у овој парници неосновано жалбом туженог побија правилност ожалбене пресуде.

Правилно је првостепени суд оценио изведене доказе када је чињенице у вези ступања тужиоца на рад и обављени рад у утуженом периоду утврдио из исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке. Ово зато што је исказ тужиоца поткрепљен исказима саслушаних сведока СС1 до СС5 који су у утуженом периоду обављали рад код туженог те сведока СС6 и сведока СС7, инспектора рада који је у редовној инспекцијској контроли код туженог дана 25.11.2013. године затекао тужиоца у малопродајном објекту без закљученог уговора о раду о чему је сачинио записник на које тужени није имао примедби, а након чега је послодавац са тужиоцем закључио уговор о раду и поднео пријаву на обавезно социјално осигурање, Исказ заступника туженог и саслушаног сведока СС8, супруге заступника туженог, контрарни су осталим изведеним доказима, па је првостепени суд супротно тврдњи жалбе правилно вредновао изведене доказе када није поклатио веру исказу заступника туженог и сведока СС8 налазећи да су они дати у циљу избегавања обавезе исплате утужених потраживања запосленом.

Странке су, према правилима из члана 9 став 1 ЗПП, дужне да савесно користе права која су им тим законом призната, а суд је, у смислу правила из члана 10 став 2 истог закона, дужан да поступак спроведе без одуговлачења, у складу са одређеним

временским оквиром за предузимање парничних радњи.

Подносци се, према правилима из члана 98 став 5 ЗПП-а подносе искључиво изван рочишта најкасније 15 дана пре дана одржавања рочишта.

У конкретном случају позив за рочиште за 17.9.2019. године достављен је пуномоћнику туженог дана 9.8.2019. године, а противно правилима из члана 98 став 5 ЗПП-а поднесак којим је пуномоћник тражио одлагање рочишта због коришћења годишњег одмора достављен је суду 12.9.2019. године по протеклу рока из члана 98 став 5 ЗПП-а. Предлог за одлагање рочишта заступник туженог послодавца поднео је суду дана 17.9.2019. године уз образложење да пуномоћник туженог користи годишњи одмор, а да он не може да приступи на рочиште због неодложних пословних обавеза у Новом Саду о чему је као доказ достављен налог за службено путовање. У датој ситуацији, супротно тврдњи жалбе, првостепени суд је правилно применио наведена правила парничног поступка када није узео у обзир поднеске достављене по истеку назначеног рока и у одсуству уредно позваног туженог одржао рочиште на ком је главна расправа закључена. Зато се неосновано жалбом туженог побија правилност ожалбене пресуде и с позивом на тврдњу да је заступнику туженог ускраћено право да расправља пред судом она побија због битне повреде одредаба парничног поступка.

Потврђена је и одлука у погледу споредног тражења, затезне камате на досуђене износе главног дуга, јер је донета правилном применом одредаба члана 277 и члана 324 Закона о облигационим односима.

Као правилна потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу шестом изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом правила из члана 153 и 154 ЗПП-а.

Тужени није успео у поступку по жалби, па је као неоснован одбијен његов за накнаду трошкова насталих по изјављеном правном леку.

Из изложених разлога применом правила из члана 390, 401 тачка 2 и 165 Закона о парничном поступку (“ Службени гласник РС” бр.72/11 ... 55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Невенка Калуђеровић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић